

O să plătiți cândva . . .

În ședința de Joi a Camerei, reprezentanții autorizați ai partidului național-țărănesc au înfierat — așa cum se cuvine — tentativa de asasinat dela Sighet.

În fața probelor zdrobitoare ale substratului politic care a determinat incidentele ce urmăreau suprimarea vajnicului fruntaș maramureșan Ilie Lazar, administrate de către parlamentarii interpelatori, guvernul de păpuși a dlui Tătărescu a mobilizat tot talentul, toată priceperea juridică și autoritatea, toată experiența defensorială a pupăzei din Ardeal.

Dar nici străduințele lamentabile cu pretenții de justificare, variate de infamii grețos de vulgare pentru banca ministerială și subliniate de vociferările inconștiente ale profitorilor de mandate majoritate și nici sprijinul de tandreță inexplicabilă a Robului, dăunăzi măcelărit de liberali în piața palatului și a Modreanului deficient (proaspăt soclu al „dreptei“), nu au putut spăla de pe obrazul complacelui partid liberal, picăturile de sânge.

În atmosfera încordată printre aplauze și proteste vii, în mijlocul ploii de invective s'a auzit atunci în Cameră un glas tunător: „O să plătiți cândva!“ . . .

D. Ion Mihalache, președintele partidului național-țărănesc, indignat de aserțiunile mincinoase debitate cu nerușinare, prin care se încerca o diversiune pentru acoperirea unei mișcări regizată de oficialități la care fusese martor ocular, a dat o sinceră expresiune revoltei ce animează pe toți Românii buni și conștienți . . .

Asperitatea sufletului țărănesc integră se găsește concretizată în sinceritatea acestui avertisment: „O să plătiți cândva“ . . . Este strigătul țării ce îngrozită de nelegiuirile gustate în plin sezon și sătulă de ospățul „democrației“ liberale, vede că nu mai poate asista inertă la spectacolul dat de regimul ocârmuitor.

Tumultul a înăbușit iute, ecoul glasului avertizător, iar comedia spectaculoasă a continuat nestângentă.

Țara a avut parte de scurte guvernări național-țărăniste, cari au fost inaugurate și menținute sub egida democratică a celei mai perfecte legalități. Regimul nou a încercat să demonstreze în viața de stat roadele perfecte democrației de care România nu a fost împărtășită sub durata supremației liberale. Căci convingerea individuală a conducătorilor firești ai țării, se suprapunea în credință că opinia publică, desbărată de practica încetățenită a fărădelegilor zilnice, pe toate terenurile, îndată ce se va convinge că țara se poate guverna și eînstit, că legile pot fi și respectate, nu va mai tolera un singur moment revenirea la vechile metode consfințite de practica și istoria partidului liberal.

Pornite cu această credință, guvernele na-

țional-țărăniste au abolit metoda răsbunărilor electorale, împrejurare care a determinat calificarea regimului național-țărănesc ca „de mână slabă“.

Concepția de viață a marilor democrați a încercat cea mai grozavă desiluzie, atunci când împrejurările de anormală practică constituțională i-au pus în postura de a constata revenirea la făgașul greșelilor din trecut, la păcătoșenia învechitelor moravuri liberale.

Și atunci pe ruinele iluziilor de îndreptare facilă a stărilor, experiența tristă a impus celor cari credeau că boala de care zace neamul românesc, se poate vindeca prin tratament, unica soluție: bisturiul, operația radicală, amputarea părților alterate de corupție . . .

*

În lumina realității confirmate de experiența trecutului, exclamațiunea celui mai tipic reprezentant al țaranului român, care totodată reprezintă și cea mai serioasă formațiune politică de guvernământ, cuvintele dlui Ion Mihalache, pe lângă greutatea avertismentului administrat regimului liberal mai are o însemnătate ce echivalează cu linia unui program.

„O să plătiți cândva“ . . .

Cuvinte — poate — neîncredute de marii noștri edili în toiul luptei parlamentare.

Cari însă vizează toate abuzurile unui regim nenorocit . . .

O să plătiți porcăria de la Sighet . . .

O să plătiți furturile de urne . . .

O să plătiți înscenarea dela Skoda . . .

O să plătiți moartea lui . . .

O să plătiți exploatarea colonială a provinciilor . . .

O să plătiți măsurile excepționale . . .

O să plătiți toate nelegiuirile din umbra, la adăpostul imaginării guvernării liberale . . .

O să plătiți afacerile lui Găvrilă și devizele, și grupajul, și gazul metan, și Zborojowka, și trusturile, și cartelurile, și zahărul, și Letea, și spirtul, și Discomul, și prigoana funcționarilor și zecile de mii de ilegalități.

O să plătiți călcarea constituției și disconsiderarea legilor și sugrumarea celor mai elementare drepturi cetățenești.

În fața opiniei publice și în fața istoriei.

Când?

Iată întrebarea ce chinuște pe guvernanții noștri și a cărei urgentă rezolvire o așteaptă cu legitimitate nerăbdare țara.

Ceasul răfuieiilor nu este departe.

Cași odinioară în 1928, — slăbit de rele și mistuit de propriile-i păcate va fi scuturat de pe spatele încovoiat al țării cabinetul de operetă al dlui Tătărescu, cu toată șleahta lui. Incurând!

Și atunci când mort pentru țară, liberalismul va intra în iarna politică fără de sfârșit, răspunderea va arde conștiințele innegrite și eroii fărădelegilor liberale își vor aduce aminte de avertismentul greu de Joi:

O să plătiți cândva . . . !

(C. C.)